

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Exploring justice in extreme cases: Criminal law theory and international criminal law

Robinson, D.E.

Citation

Robinson, D. E. (2020, May 12). *Exploring justice in extreme cases: Criminal law theory and international criminal law*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/87892>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/87892>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/87892> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Robinson, D.E.

Title: Exploring justice in extreme cases: Criminal law theory and international criminal law

Issue Date: 2020-05-12

Samenvatting

Onderzoek naar rechtvaardigheid in bijzondere rechtszaken:

Strafrechtstheorie en internationaal strafrecht

Dit proefschrift beschrijft het raakpunt van de strafrechtstheorie en het internationaal strafrecht. Dit raakpunt kan verhelderend zijn voor zowel het internationaal strafrecht als voor de strafrechtstheorie. Om de omvang van dit onderzoek in te perken, focus ik op het onderdeel van de strafrechtstheorie dat van toepassing is op de fundamentele morele beperkende principes van schuld en het legaliteitsbeginsel. Ik verwijs naar deze principes als “deontische” beperkingen, aangezien zij de keuzevrijheid en waardigheid respecteren van degenen die door het systeem beïnvloed worden. De belangrijkste bijdrage van dit proefschrift is om een methode te presenteren om de toepasselijke principes te identificeren en te verhelderen.

Het is verbazingwekkend lastig om de toepasselijke internationaal strafrechtelijke principes en de daarbij behorende parameters te specificeren, maar dit proefschrift biedt een paar oplossingen.

Een eerste uitdaging die door veel rechtsgeleerden wordt geopperd is dat bekende nationaalrechtelijke principes niet toepasselijk zijn in het internationaal strafrecht, omdat dat betrekking heeft op buitengewone omstandigheden en collectief gedrag. Mijn stelling is dat principiële beperkingen gerespecteerd moeten worden, maar ook dat ongewone omstandigheden mogelijk deontisch gerechtvaardigde verfijningen van ons begrip kunnen voortbrengen. Ik haal lering uit veelvoorkomende kritieken van liberale verklaringen, door een humanistische en kosmopolitische benadering te bepleiten die bereid is om haar aannames te heroverwegen.

Een tweede uitdaging is om een onderzoeksmethode te vinden. Hoe kunnen we zelfs maar proberen te toetsen wat vereist is voor ‘rechtvaardigheid’ binnen een nieuwe context? Ik zal aantonen dat de vertrouwde leidraden onbetrouwbaar zijn. Derhalve stel ik een ‘coherentie’ methode voor als de beste oplossing. De coherentietheorie stelt als voorwaarde dat we geen fundamenteel alomvattende ethische theorie nodig hebben om de rechtvaardigheid van specifieke doctrines te bespreken. In plaats daarvan kunnen

we op middenniveau productief te werk gaan door gebruik te maken van alomtegenwoordige aanwijzingen - inclusief praktijkvoorbeelden, normatieve argumenten en weloverwogen uitspraken. We kunnen deze aanwijzingen tegen elkaar opwegen om de best mogelijke hypothesen te vormen. De coherentiemethode aanvaardt dat de huidige leidende begrippen menselijke constructies zijn. Niettemin kan een menselijk en feilbaar discours ons waardevol analytisch, normatief en kritisch werk laten doen.

Zodoende is de grootste bijdrage van dit proefschrift het feit dat de basis wordt gelegd voor zelfs de *mogelijkheid om* strafrechtstheorie in het internationaal strafrecht toe te passen. Dit onderwerp is relatief filosofisch en gedetailleerd in vergelijking met een aantal grotere controverses die zich momenteel in het internationaal strafrecht afspeelt. Niettemin is het onderzoek belangrijk en mogelijk verhelderend om tenminste drie redenen.

Ten eerste is het belangrijk om te verzekeren dat mensen niet oneerlijk behandeld worden. Recente jurisprudentie en wetenschappelijk onderzoek op het gebied van het internationaal strafrecht tonen aan dat er een grotere interesse is in deontische beperkingen; dit proefschrift heeft als doel om juristen en academici in dergelijke analyses bij te staan.

Ten tweede kan het verduidelijken van deze beperkingen ook helpen om het strafrecht efficiënter te maken, omdat het helpt om overmatig strikte opvattingen van de beperkingen te vermijden. De coherentiemethode biedt referentiepunten voor een grondiger debat. Ten derde kan dit onderzoek verhelderend werken voor de algemene strafrechttheorieën. Het internationale strafrecht biedt nieuwe doctrines en nieuwe problemen. De studie van speciale rechtszaken kan ons helpen om niet eerder opgemerkte variabelen, verbindingen en waarschuwingen te onderscheiden, die we niet opgemerkt zouden hebben als we ze vanuit een 'normale' context zouden benaderen. Analooq hieraan maakt de natuurkunde met studies van zwarte gaten of naar snelheden die de lichtsnelheid benaderen ons ervan bewust dat alledaagse concepten eigenlijk meer subtiel zijn dan we dachten.

In dit proefschrift volg ik drie stappen. Allereerst definieer ik het probleem: De behoefte aan een meer voorzichtig deontische redenering. Ten tweede schets ik een oplossing, namelijk een kader dat de coherentiemethode van deontisch redeneren

omvat. Ten derde toon ik de werking van het kader aan door het toe te passen op een specifieke controverse: de doctrine van de *command responsibility*.

Ik heb *command responsibility* als casus gekozen omdat het nieuwe en belangrijke vragen oproept. *Command responsibility* komt voort uit internationaal recht, en is daardoor niet aan hetzelfde nauwkeurige onderzoek onderworpen als andere vormen van aansprakelijkheid die in de nationale rechtspraak over eeuwen heen ontwikkeld zijn.

De *command responsibility*-theorie wordt tegenwoordig alom betwist. Ik bepleit dat deze schijnbaar afwijkende doctrine waardevol en deontisch gezien gerechtvaardigd is. De “zou het geweten moeten hebben” standaard van schuld lijkt op het eerste gezicht tegenstrijdig te zijn met de welbekende principes. Ik beargumenteer dat *command responsibility* een helder inzicht van rechtsvaardigheidsprincipes onthult; het schetst een reeks omstandigheden waarin een strafrechtelijk nalatig verzuim evenveel blaam treft als een bewust verzuim. De analyse onderschrijft mijn stelling dat nieuwe doctrines en contexten uit het internationaal strafrecht ons ertoe kunnen brengen om aannames die geworteld zijn in een ‘normale’ context, te heroverwegen, en ons hierbij tot nieuwe inzichten te laten komen.